

POSTANOWIENIE

Dnia 1 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku P. spółki z o.o. z siedzibą w R.
przy uczestnictwie G. S.A. w W., A. H. i M. H.
o wpis,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 30 października 2015 r., sygn. akt V Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza
od wnioskodawcy na rzecz uczestnika G. S.A.
w W. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o drugą i czwartą przesłankę, powołując się na potrzebę wykładni art. 626⁸ § 2 k.p.c.

Uzasadnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II PK 274/11, nie publ.).

Przedstawione przez skarżącą uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera takiej argumentacji jurydycznej, przy pomocy której wykazałaby ona możliwość wystąpienia odmiennych ocen prezentowanego problemu czy to, że powyższy przepis nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, zwłaszcza, że problematyka kognicji sądu wieczystoksięgowego była przedmiotem wielokrotnych wypowiedzi Sądu Najwyższego i przepis art. 626⁸ § 2 k.p.c. w zakresie wskazanym przez skarżącą doczekał się już wykładni w orzecznictwie (por. m. in. uchwałę Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 25 lutego 2016 r., III CZP 86/16, Biuletyn SN 2016, nr 2, s. 8; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 lipca 2016 r., II CSK 660/15, nie publ.; z dnia 20 maja 2016 r., II CSK 561/15, nie publ.; z dnia 22 kwietnia 2016 r., II CSK 222/15, nie publ.; z dnia 20 stycznia 2016 r., IV CSK 438/15, nie publ.).

Z kolei oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni

(por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżąca wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona z powodu naruszenia prawa materialnego oraz prawa procesowego.

Zgodnie ze stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia tego, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi oraz argumentacji wykazującej na to, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011, III PK 44/11, nie publ.). Ponadto celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

W wywodzie przedstawionym przez skarżącą podniesiono liczne uwagi polemiczne wobec ustaleń sądów obu instancji. Jednak takie sformułowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest niewystarczające, ponieważ problemy poruszane przez skarżącą mieszczą się w granicach swobodnej oceny Sądu i przez to - *prima facie* - nie noszą znamion oczywistych naruszeń. Należy także przypomnieć, że - zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. - ustalenia faktyczne i ocena dowodów nie mogą przedmiotem zarzutów wypełniających podstaw skargi kasacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

